

"RĂZBOIUL SFÂNT"

CRUCIADA ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI ÎN VERSURILE POETULUI CONSTANTIN SALCIA

Cântecul recrutului

Gândul meu de-acum e pentru țară
Dă-mi obrazul să-l sărut că plec,
Să m'așez cu pieptul la hotară
Floare nouă'n caldă primăvară,
Mângâiată noaptea d'un culbec.
Căci mă chiamă frații să-i răzbun
Camarazii ce-au căzut departe.
Lângă jertfa lor și lângă tun.
Pentru neam și visul meu străbun
Eu mă duc cu dragoste la moarte,
Și pe unde-oi trece voi striga:
Țară mai frumoasă ca a mea
Nimeni n'are, și nu va mai fi
Cât va crește șirul alb de ani.
Pe dușman cumplit îl voi lovi
Prăvălindu-l peste bolovani.
Și voi trage brazdă mare'n plug
Anii mei să-i semăn cu mândrie,
Peste luncile de lângă Bug;

Și-am s'aprend pe ceru'nalt făclie
De credință – așa cum tu mi-ai spus,
– Tânăr brad al stelelor de sus.
Și nu voi uita măicuță, nu,
Că pe-aici dușmanul de trecu,
Scrum lăsă și urme de strigoi,
Copilași nemângâiați și goi,
Drumuri pustiite și ogoare
Fără iarbă, fără pic de soare.
Și-o să te mândrești cu mine mamă
Când vei auzi de ce-s în stare.
Cum voi prinde bolșevicii'n ghiare,
Și cum le voi frânge os cu os.
...Vei căta ca'n basme în năframă...
Și'ntr'o zi din săptămâna mare
O să'nalți o rugă la altare:
– Adă-mi-l acasă sănătos.

Caporal T.R. Constantin SALCIA

Revista "*Sentinela*", București. Anul IV, Nr. 4, 24 Ianuarie 1943.

O mamă tânără cântă

Vântule de miază-zi
Dragostea de mi-o 'nfrunzi
Ia-mi în cuibul penelor
Dragostea sprâncenelor
Din culcușul ițelor
Și le du, le du cu tine
Peste dealuri cu glicine,
Peste văi cu aur verde,
Unde cântecul se pierde
Unde inima se zbate
Tot pe drumuri neumbrate.
Peste dealuri, peste grâne
Tot cu liftele păgâne.
Gura lui să n'o mângâi,
Numai părul să-l tămâi,
Cu pojarul zorilor,
Cu parfumul florilor.

Vântule de miază-noapte
Treci prin lanurile coapte
Unde tremură'n amurg
Cerul apelor ce curg.
Și'n cădelniți de smarald
Pica somnul cel mai cald.
Du și-alină-mi mirele
Sărută-i privirile.
Printre gropi, printre obuze
Smulge-i răsul de pe buze
Și trimite-mi înapoi...
Gândul desfăcut în foi,
Dorul sprijinit de-o stea,
Pentru toată viața mea.

Vântule de răsărit
Frate bun, nedespărțit
Și la plâns și la iubit.
Tu ce-aduci de unde vii
Svonul toamnelor târzii
Și pe umerii tăi duci
Umbra crengilor de nuci.
Ce mi-ai făcut clipele
Unde-ți sunt aripile
Ce mi-ai făcut veștile
Unde-ți sunt poveștile.
Peste munți și peste mări
Spre tăcute depărtări.
Stă iubitul meu și cată
La căsuța 'nstrăinată
Unde'n prispa cu pridvor
Printre lacrimi, printre dor,
Stă pe brațe legănat,
Puiul mării fermecat,
Nevăzut, nesărutat.

Adă-mi-l de unde-i dus
Vânt sălbatec de apus.
Caută-l cu turmele,
Strânge-i toate urmele
Înflorește-i cu arnica
Cântecul și pașii mici.

Și cu ghiara ta de fulgi
Dela moarte să mi-l smulgi
Glonțul rău să nu-l atingă
Nici o mână să nu-l stingă
Drumul lui să fie soare
Somnul fragedă cicoare
Dragostea balsam și stea
Pentru fericirea mea.

Revista "*Sentinelă*", București. Anul IV, Nr. 7, 14 Februarie 1943.

Cântec de peste Nistru

Bate vântul peste Nistru, peste ses.
Aur verde, grâu bogat pentru cules.
Tot argintul din licoarea apelor,
Brazdele'mpletite în gura sapelor.
Și-o să povestească peste vremi străbunii
C'au trecut pe-aici barbari mai rău ca hunii.
Au aprins în cale holdele-aurii
Și-au călcat sub cisme mame și copii.
Viile cu sânul plin și greu de rod,
N'au ajuns pentru netrebnicul norod.
Nici hambarele încărcate 'n sus cu grâne
N'au ajuns pentru lăcustele păgâne.
Frații noștri duceau viață grea, de jug,
În Moldova românească dela Bug.
Dar veni o vreme ca un răsărit
Și peste puhoiul putred, moscovit,
Răsări din nou aprins un colț de soare:
Cea mai mare și mai sfântă sărbătoare.
Astăzi plaiurile toate-s ale noastre.
Ale noastre-s toate florile albastre.
Și în locul vuetului lung, sinistru,
Cântecul s'aude dincolo de Nistru
Unde frații'ngenunchiați se roagă'n tihnă
Pentru cei care-au căzut cu fruntea sus.
Dumnezeu să-i aibă în pace și odihnă.

Și pâraele mereu de-acum vor duce
Peste câmpuri spintecate-adânc de plug,
Strigătul ostașilor ce pentru Cruce,
Și-au dat sângele 'n Moldova dela Bug.

Revista "*Sentinelă*", București. Anul IV, Nr. 10, 7 Martie 1943.

Țara mea

Cât vezi cu ochii 'n zare privești date'n pârg.
Ce-și scutură arama pe lespezile grele,
Și munți cu frunți bătrâne ce-adună în amurg,
Cenușa 'mprăștiată de bulgării din stele,

Isoare care-și mână din piatră 'n piatră dorul
Prin stâncile ascunse în linistea din fund,
Și cântecul ce-l rupe din inimă pastoral,
Când își doarme turma pe-o margine de profund,

Podgorii nesfârșite cu bobul plin și greu
Și aburul de pâine ce iese din ogoare,
Oglinzile pe lacuri ce sângeră mereu
Când se topește jarul ce-a mai rămas în soare,

Păduri întregi cu semnul adolescenței 'n frunză
Și păsări călătoare ce n'au uitat de noi,
Clopotnițele 'nalte unde veneau s'ascunză,
Haiducii amintirii din galbenele foi,

E țara mea; e visul ce s'a împletit cu anii
E clopotul ce-aduncă pe credincioși în sate,
E zidul unde veșnic s'au prăbușit dușmanii,
Ce-au vrut să smulgă rodul câmpiilor bogate.

E cântecul ce-adoarme 'n noapte pădurarul
Când munții se îmbracă în platoșe și zale,
E țara care știe să 'nlătore amarul
Prin jertfa ne'ntâlnită a vitejiei sale.

E țara mea; scăldată de tot argintul lunii
Ce ne-a 'nfrățit prin vreme cu lacrima și cântul,
E casa unde 'n pace se odihnesc străbunii,
E leagănul și viața, e cerul și pământul.

O vom păstra întreagă, măr dulce din poveste
Si cine-o vrea vreodată cu noi să se măsoare,
Își vor găsi sfârșitul pe plaiurile-aceste,
Unde-au pierit ca 'n valuri, atâtea oști barbare.

Revista "*Sentinelă*", București. Anul IV, Nr. 12, 21 Martie 1943.

Cântec de biruință

Răsună campu 'nsângerat de goarne
Și iureșul pătrunde pân'la noi,
Flăcării Țării-aleargă să răstoarne
Pentru vecie putredul puhoi.

Și sfârtecă sub cisma strămoșească
Pe plaiuri străjuite de români,
Tot ce-a rămas din liota rusească
Din hoardele răslețe de păgâni.

Cu moartea 'n față, scăpărând scânteii,
Aleargă ne'nfricați peste morminte,
E Dumnezeu alături de noi...
Și pentru cruce merg tot înainte.

Lovesc în plin, se luptă vitejește,
Pentr'un român se prăvălesc o mie,
Și soarele tot mai senin lucește,
Pe cerul nostru-aprins ca o făclie.

S'a prăvălit și rânjetul de câine
Flăcări ce sângerăți peste hotare.
Prin jertfa voastră, România mâine
Va fi mult mai frumoasă și mai mare.

Revista "*Sentinelă*", București. Anul IV, Nr. 14, 4 Aprilie 1943.

Ceahlăul

Cu fruntea peste anii colilii
Împovărat de pajiștile-albastre,
Cu sufletul durut de câte știi,
Tu stai de veghe patimilor noastre.

Nu te-a clintit nimic, din greul pas,
Ce ne-a 'ncercat atâția ani de-a rândul,
Aceași mângâiere ne-ai rămas...
Același crez ce ne'ntărește gândul...

Pe-o față soarele te dogorește
Și stâncile se scaldă 'n apă vie.
Când vulturul din liniști se trezește,
Ca un haiduc flămând de pribegie...

Pe alta lacrimi, zile mohorâte,
Și glasuri ce se-aud în depărtare,
Vezi chipuri dușmănoase și urâte
Privind spre codrii ce se pierd în zare.

Tu ai rămas, cum te-au lăsat străbunii
Aproape de calvarul celor mulți,
Să strângi din iazuri lacrimile lunii,
Și noaptea glasul robilor s'ascuți.

Ca un profet peste porunca 'naltă
Ce ne-a 'ntregit de-atâtea ori moșia,
Tu chemi din zări toți frații laolaltă,
Să apere cu tine ROMÂNIA.

Constantin SALCIA

Revista "*Sentinelă*", București. Anul V, Nr. 6, 6 Februarie 1944.